

[Kruise Rasmussen]

meget, dersom Danmarks Radio havde opfyldt alsidighedskravene og havde lyttet til den ofte fremførte kritik, ikke mindst fra CDs og hr. Erhard Jakobsens side.

Selve loven skal jeg kun knytte ganske få bemærkninger til, idet der allerede er faldet mange rigtige og positive ord. Dog vil jeg kort konstatere, at substansen vedrører for det første transmissioner over kommunegrænserne og for det andet tilladelse til at modtage udenlandsk TV. Jeg er klart tilhænger af hybridnettets muligheder, og på det lokale plan er der også skabt mulighed for øget kommunikation, der vil give en øget service for den enkelte.

Hvornår vi skal have et TV 2, står desværre hen i det uvisse, men at vi skal have det, er for CD ganske givet. Når vi kommer så langt, vil CD stille få, men ganske ufravigelige krav: 1. uafhængighed af Danmarks Radio, 2. meget gerne privatdrevet med reklamer eventuelt i blokke og 3. opfyldelse af alsidighedskravene gennem fairness og upartiskhed.

Men lad i øvrigt denne debat vente lidt endnu, i hvert fald her i tinget. I befolkningen skal den nok komme meget snart.

Folk skal have, hvad folk vil have. Det må være målet for en programpolitik. Det er en programpolitik, CD bl.a. i radiatorådet har kæmpet for i årevis. Men det må folk ikke få for et flertal i radiatorådet med formanden i spidsen. Dallas er fy-føj, selv om serien blev set af 2½ million mennesker. Nej, programpolitikken skal efter disse selvbestaltede smagsdommeres opfattelse bestå af såkaldt smalle programmer, altså programmer, der retter sig efter minoritetsgrupper.

Naturligvis skal der også efter CDs opfattelse være plads til minoriteter i Danmarks Radio, men minoriteterne må ikke tage al sendetiden. Der skal også være plads til flertallet. Alligevel styres Danmarks Radio efter devisen: vi ved, hvad der er godt for jer, og ve de stakler, der kan lide noget andet.

Denne programpolitiske misforståelse har jaget mængder af danske TV-seere væk fra Danmark og over til udenlandske kanaler. Desværre kan hele Danmark ikke se disse kanaler og har dermed ikke den valgmulighed, der burde være deres ret.

Kulturministerens forslag åbner for denne mulighed og giver folk valgfrihed. Så kan de mange Dallastilhængere få deres lyst styret,

for udlandet har forstået, hvad en seervenlig programpolitik er, og det er ikke nogen dårlig virkning af ministerens forslag.

Afslutningsvis skal jeg hermed give CDs fulde støtte til den af kulturministeren foreslåede lovændring.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vælger at tro, at ministeren har fremsat dette lovforslag på dette tidspunkt for dermed at starte en nødvendig debat om hele dette emne, et emne, der er meget stort, og som forgrener sig vidt omkring. Hvis man skulle være i tvivl om bredden og omfanget, kan man give sig til at studere de betænkninger, der allerede er kommet fra mediekommissionen. Navnlig betænkningen om kabelproblematikken og om fremførelse af udenlandsk fjernsyn viser helt tydeligt, hvor omfattende og hvor problematisk emnet egentlig er. Jeg vælger altså at tro, at ministeren har valgt at fremsætte forslaget for at starte debatten og ikke primært for i løbet af otte dage at komme til en afgørelse.

Vi går ind i behandlingen af dette lovforslag med en positiv holdning til det, som er hovedhensigten med lovforslaget. Vi er tilhængere af, at Danmarks Radios monopol brydes. Vi er tilhængere af, at alle i Danmark skal kunne modtage udenlandske TV-programmer.

Spørgsmålet er bare, hvordan vi får sikret en dansk mediepolitik fastlagt i denne sammenhæng. Det er vigtigt, at vi ikke har så travlt med dette her, at vi glemmer, at den nye og, synes jeg, meget spændende udvikling på dette område ikke skal føre til, at vi bare styrter os ud i det og siger: lad os så se, hvad vi kan få ud af det, men at vi forbereder os grundigt og får fastlagt en dansk mediepolitik, inden vi styrter os ud i det. Det kan vi jo fint gøre.

Jeg vil gerne komme med en rosende bemærkning om det meget store arbejde, der er udført i mediekommissionen. Jeg husker som alle andre her, hvordan man herfra med stor skepsis udtalte sig om den handling, som den daværende regering udførte ved at nedsætte en meget stor mediekommission med 61 medlemmer. Det var de fleste enige om dengang kun kunne føre til trænering, til noget, der ikke rigtig kunne bruges som beslutningsgrundlag. Men det er tydeligt, at det er gået